

Pentru prima oară, una dintre Întâlnirile noastre europene are loc la Berlin. Berlinul este un oraș caracterizat de o mare diversitate, un oraș orientat către viitor, dar care, de asemenea, încearcă să integreze memoria unui trecut dureros, un oraș a cărui populație a arătat că nu se lasă descurajată atunci când trece prin situații dificile.

Deși sunt o minoritate, creștinii de acolo se străduiesc să trăiască Evanghelia. Aparținând diverselor confesiuni creștine, mărturia lor comună și implicarea lor ecumenică nu sunt o opțiune, ci o necesitate vitală. Multe parohii și comunități sunt locuri de solidaritate umană, unde cei săraci găsesc o ușă deschisă.

Prima vizită la Berlin a unui frate din Taizé a avut loc în 1955. Atunci când zidul a fost construit, în 1961, divizând orașul în două, frații au înmulțit vizitele lor în Berlinul de Est. Multe grupuri de rugăciune s-au format acolo în anii 1980. Fratele Roger a mers acolo în 1986 pentru o etapă a „pelerinajului de încredere”. A fost necesar să se solicite autorităților comuniste permisiunea de a se organiza o rugăciune publică, care a avut loc simultan în două biserici mari, catolică și protestantă, și a reunit 6000 de tineri din Germania de Est. Permișiunea a fost acordată, dar cu o condiție: să nu vină niciun participant din Occident. Această perioadă este acum istorie și Berlinul este un simbol pentru toți cei care, în întreaga lume, încearcă să dărâme zidurile care separă, cu scopul de a răspândi încrederea.

Scrisoare din Taizé

ediție specială^{RO}

SCRISOARE 2012

Către o nouă solidaritate

Pentru ca o nouă solidaritate între oameni să se dezvolte la toate nivelurile - în familii, comunități, orașe și sate, între țări și continente - e necesar să fie luate decizii curajoase.¹

Conștienți de pericolele și suferința care apasă asupra omenirii și a planetei, nu vrem să cedăm fricii și resemnării.²

Și totuși, speranța umană este amenințată constant de deziluzie. Dificultățile economice din ce în ce mai împovărătoare, complexitatea uneori copleșitoare a societății

și sentimentul de neajutorare în fața dezastrelor naturale, toate au tendința de a înăbuși mugurii speranței.³

Pentru a crea noi forme de solidaritate, nu a venit cumva vremea pentru a lăsa să iasă la lumină și mai mult izvoarele încrederii?

Nicio ființă umană, nicio societate nu poate trăi fără încredere.

Rănilor făcute atunci când încrederea a fost trădată, lasă urme adânci.

Încrederea nu este o credulitate oarbă; nu este un cuvânt ușor. Este rezultatul unei alegeri, fructul unei lupte interioare. În fiecare zi suntem chemați să pornim pe drumul care duce de la îngrijorare la încredere.

ÎNCREDERE ÎNTRE OAMENI

Deschiderea unor căi de încredere răspunde unei nevoi urgente: deși comunicarea devine din ce în ce mai ușoară, societățile noastre rămân compartimentate și fragmentate.

Ziduri există nu doar între popoare și continente, ci și alături de noi, chiar și în inimile noastre. Să ne gândim la prejudecățile care există între diferite naționalități. Să ne gândim la emigranți, care ne sunt atât de aproape și totuși

¹ Deși solidaritatea umană a fost întotdeauna necesară, aceasta trebuie să fie reînnoită constant și reînțărîtă prin noi moduri de exprimare. Astăzi, probabil ca niciodată înainte în istorie, este vital ca tinerele generații să pregătească o distribuție mai echitabilă a resurselor pământului, a bogăției, atât între continente cât și în cadrul fiecărei țări.

² Un impuls către o nouă solidaritate este posibil. Acest lucru este întărit de convingerea că mersul istoriei nu este dinainte stabilit. Să ne amintim aceste câteva exemple, printre altele: după al doilea război mondial, o mână de politicieni, în pofida neîncrederii și a lipsei de speranță, au crezut în reconciliere, și au început curajos să construiască o nouă Europă având ca principiu de bază solidaritatea; în 1986 o revoluție pașnică a realizat o profundă transformare în Filipine; marea mișcare populară poloneză „Solidarność” a pregătit, fără violență, un drum spre libertate pentru mai multe țări europene; căderea Zidului Berlinului în 1989 ar fi fost de neimaginat cu câțiva ani înainte; în același timp, țările din America Latină s-au angajat pe drumul către democrație și sunt în procesul unei dezvoltări economice fără precedent, de care se speră că și cei foarte săraci vor beneficia fără întârziere; sfârșitul regimului de apartheid din Africa de Sud și mâna întinsă de către Nelson Mandela a condus la o reconciliere nesperată; recent, am asistat la sfârșitul violențelor politice în Irlanda de Nord și în Țara Basilor.

³ Tulburările economiei mondiale ne fac să ne punem întrebări. Echilibrului geopolitic al planetei e în schimbare. Inegalitățile sunt în creștere. Stabilitatea și siguranța de ieri nu mai sunt valabile astăzi. Ar putea fi aceasta o ocazie pentru a reflecta mai mult asupra alegerilor pe care le facem pentru viața noastră?

de multe ori atât de departe. Religiile încă se ignoră una pe alta și creștinii înșiși sunt împărțiți în diferite confesiuni.

Pacea lumii începe în inimile noastre.

Pentru ca solidaritatea să se dezvolte, e nevoie să mergem spre alții, uneori cu mâinile goale, ascultând, încercând să-l înțelegem pe omul care nu gândește la fel ca noi... Astfel, situații care par să fi ajuns în impas ar putea fi transformate.

Să încercăm să fim atenți la cei mai slabi, la cei care nu găesc de lucru... Atenția noastră către cei mai săraci poate fi exprimată și prin implicare socială. La un nivel mai profund, este o atitudine de deschidere către fiecare: cei apropiați nouă sunt de asemenea, într-un anumit sens, oameni săraci care au nevoie de noi.⁴

În fața sărăciei și nedreptății, unii cedează revoltei sau chiar sunt tentați să recurgă la violență oarbă. Violența nu poate fi o modalitate de a schimba societatea.⁵ Dar este nevoie să-i ascultăm pe tinerii care își exprimă indignarea, pentru a înțelege care sunt motivele ei principale.⁶

Impulsul spre o nouă solidaritate este hrănit de convingeri profunde: nevoia de a împărtăși este unul dintre ele.⁷ Acesta este un imperativ care poate aduce împreună atât pe credincioșii diferitelor religii, precum și pe cei care nu cred.

ÎNCREDERE ÎN DUMNEZEU

Solidaritatea între oameni poate găsi o fundație solidă în raportarea la Dumnezeu, dar încrederea în Dumnezeu este adesea pusă sub semnul întrebării. Mulți credincioși au această experiență negativă, în locurile lor de muncă sau de studiu sau, uneori, chiar în familiile lor.

Există mulți oameni în imposibilitatea de a crede într-un

⁴ Sărăcia nu se referă doar la viața materială. Ea poate consta într-o lipsă de prieteni, în incapacitatea de a găsi un sens în viață, în lipsa de acces la bogății cum ar fi poezia, muzica, arta, tot ceea ce ne deschide către frumusețea Creației.

⁵ În 1989, în Germania de Est, în ajunul căderii zidului Berlinului, organizatorii demonstrațiilor de stradă au cerut participanților să vină fiecare cu câte o lumânare aprinsă. O mână era necesară pentru a ține lumânarea, cealaltă pentru a proteja flacăra de vânt, și așa nu rămânea nicio mână care să fie folosită pentru vreun act de violență.

⁶ Tinerii spanioli implicați în mișcarea „indignados” din Madrid mi-au scris: „Nu știm ce se poate întâmpla dacă situația nu se ameliorează. Mulți oameni sunt șomeri; își pierd casele și drepturile fundamentale ale omului. E multă confuzie, furie din cauza unui sistem juridic, economic și social nedrept, o democrație falsă care nu garantează drepturile cetățenilor, de altfel înscrise în Constituție, la o locuință adecvată și la integritate fizică și psihică ... Ați întrebat ce ar putea face Taizé pentru noi. Răspunsul nostru: puteți face ceea ce deja faceți, să ne arătați cum să ne menținem pacea launtrică. Avem nevoie de rugăciunile voastre și de toată afecțiunea pe care mereu ne-ați arătat-o. Ne puteți ajuta, de asemenea, făcând informația disponibilă și altor tineri care au aceleași preocupări ca și noi”.

⁷ Înțelegerea, de exemplu, că țările occidentale nu sunt chemate atât de mult a acorda ajutor umanitar pentru Africa cât la a face dreptate acestui continent. Același lucru este valabil și pentru alte țări, cum ar fi Haiti; poporul haitian, atât de demn și cu o credință atât de autentică, a fost unul dintre cele mai maltrate și umilate popoare de-a lungul istoriei.

Dumnezeu care îi iubește personal. Mulți se întrebă, cu sinceritate: cum pot să știu dacă am credință?

Astăzi, credința pare un risc, riscul de a avea încredere.

Credința nu înseamnă în primul rând a adera la anumite adevăruri, ci este o relație cu Dumnezeu.⁸ Ea ne invită să privim spre lumina lui Dumnezeu.

Departate de a ne face servili sau a ne înăbuși împlinirea noastră personală⁹, credința în Dumnezeu ne face liberi – ne eliberează de frică, pentru o viață de slujire a celor pe care Dumnezeu ni-i încredințează.¹⁰

Cu cât încrederea în Dumnezeu crește, cu atât mai mult inimile noastre se lărgesc pentru a cuprinde tot ceea ce este uman peste tot în lume, în toate culturile. Astfel, inimile noastre devin capabile să integreze știința și tehnologiile care pot alina suferința și pot ajuta societatea să progreseze.

Ca și soarele, Dumnezeu este prea strălucitor pentru ca noi să-L putem privi direct. Dar Iisus permite luminii lui Dumnezeu să strălucească prin intermediul Său. Întreaga Biblie ne conduce către această încredere: Dumnezeu, care este absolut transcendent intră în realitatea noastră umană și ne vorbește într-un limbaj pe care-l putem înțelege.

Ce anume distinge credința creștină de celelalte? Persoana lui Iisus, și relația vie pe care fiecare credincios o poate avea cu El. Niciodată nu vom înceta să aprofundăm acest lucru.

HRISTOS AL COMUNIUNII

Suntem cu toții pelerini, căutători ai adevărului. A crede în Hristos nu înseamnă a poseda adevărul, ci a-l lăsa pe El, care este Adevărul, să ne poarte spre revelația deplină a acestuia.

Ceea ce este și va rămâne mereu marea și surprinzătoarea noutate a creștinismului este faptul că Iisus ne-a comunicat lumina lui Dumnezeu printr-o viață simplă. Viața Sa

⁸ În multe ocazii, Papa Benedict al XVI-lea a subliniat faptul că o relație personală cu Dumnezeu este fundamentul credinței, de exemplu, atunci când a scris: „A fi creștin nu este rezultatul unei alegeri etice sau a unei idei înalte, ci întâlnirea cu un eveniment, o persoană, care dă vieții un nou orizont și o direcție decisivă.” (Benedict al XVI-lea, *Deus caritas est*, Introducere, nr. 1)

⁹ Credința noastră trebuie să fie în mod constant curățită de proiecții și temeri, uneori printr-o luptă interioară între încredere și îndoială și încredere. Inteligența noastră ia parte în această luptă și nu este satisfăcută de o simplă învățare pe de rost. Acesta este motivul pentru care mulți din tinerii de azi nu sunt mulțumiți doar să se raporteze la tradițiile Bisericii; pentru a-și motiva încrederea care le vine din credință, o adeziune și o convingere personale le sunt absolut indispensabile.

¹⁰ Comentând cuvintele apostolului Pavel, „liber față de toți, m-am făcut rob tuturor” (1 Corinteni 9, 19), Martin Luther a scris: „Creștinul este un om liber, stăpân al tuturor lucrurilor, el nu este supus cuiva anume. Creștinul este un slujitor plin de ascultare, el este supus tuturor.” (Luther, *Libertatea creștinului*).

divină L-a făcut și mai uman.¹¹ Revelându-Se pe deplin în simplitatea unei vieți umane, Dumnezeu și-a reînnoit încrederea Sa în om; El ne-a permis să credem în omenire. De atunci, nu ne mai putem pierde nădejdea, nici în lume, nici în noi înșine.

Prin acceptarea unei morți violente, fără a răspunde cu violență, Iisus a adus dragostea lui Dumnezeu acolo unde exista doar ură.¹² Pe cruce, El a refuzat fatalismul și pasivitatea. El a iubit până la capăt și, în ciuda caracterului absurd și de neînțeles al suferinței, El a continuat să aibă încredere că Dumnezeu este mai puternic decât răul și că moartea nu poate avea ultimul cuvânt. Paradoxal, suferința Sa pe cruce a devenit semnul iubirii Sale infinite.¹³

Și Dumnezeu L-a înviat din morți. Hristos nu face parte numai din trecut, El este aici, cu noi, în fiecare zi. El ne-a trimis Duhul Sfânt, care ne permite să luăm parte la însăși viața lui Dumnezeu.

În centrul credinței noastre este Hristos cel Înviat, prezent în mijlocul nostru, care are o legătură personală de iubire cu fiecare persoană. Când ne îndreptăm privirea către El, se trezește în noi o uimire și o înțelegere mai profundă a existenței noastre.

Când privim spre lumina Lui în rugăciune, ea începe, treptat, să strălucească în noi. Taina lui Hristos devine taina propriei noastre vieți. Contradicțiile noastre interioare și temerile noastre nu pot fi eliminate. Dar, prin Duhul

Sfânt, Hristos pătrunde într-o asemenea măsură în grijile noastre, încât întunericul se risipește.¹⁴

Rugăciunea ne conduce către Dumnezeu și către oameni, în același timp.

La fel ca și Maria Magdalena, care, în dimineața de Paști, L-a văzut pe Hristos viu, suntem chemați să împărtășim această veste bună și celorlalți.¹⁵

Vocația Bisericii este de a aduna în pacea lui Hristos femei și bărbați și copii de toate limbile, de toate naționalitățile, în întreaga lume. Biserica este semnul că Evanghelia dă mărturie despre adevăr; ea este Trupul lui Hristos, însuflit de Duhul Sfânt. Îl face prezent pe „Hristos al comuniunii”.¹⁶

„Atunci când, fără odihnă, Biserica ascultă,¹⁷ vindecă și împacă, ea devine ceea ce este la nivelul ei cel mai luminos – o comuniune de iubire, de milă, de mângâiere, o imagine limpede a lui Hristos Cel Înviat. Niciodată distantă, niciodată în defensivă, eliberată de orice formă de severitate, Biserica îi poate permite încrederii smerite, care vine din credință, să pătrundă până în inimile noastre.”¹⁸

ÎNCERCÂND SĂ FIM „SAREA PĂMÂNTULUI”

Hristos al comuniunii nu a venit în lume pentru a întemeia o societate de creștini izolați și retrași din lume; El îi trimite să slujească lumii, să fie aluatul care să facă să dospească în-

¹¹ Iisus nu a fost un mare ascet. El a făcut minuni, în special acte de vindecare, dar în momentul decisiv, atunci când ar fi putut dovedi că El era cel trimis de Dumnezeu, pe cruce, a rămas doar tăcerea lui Dumnezeu, o tăcere cunoscută tuturor celor care suferă și pe care El a consimțit să o trăiască la rândul Lui. A fost greu pentru ucenici să înțeleagă că Iisus a fost un Mesia sărac. Ei poate au sperat că Iisus va modifica condițiile sociale sau politice ale vremii, ei nu și-au dat seama că El a venit în primul rând pentru a eradica răul de la rădăcină.

¹² „Ocarât fiind, nu răspundea cu ocară; suferind, nu amenința, ci Se lăsa în știrea Celui ce judecă cu dreptate.” (1 Petru 2, 23).

¹³ Când ne confruntăm cu suferința de neînțeles a celor nevinovați, suntem de multe ori derutați. Și întrebarea, strigătul care răsună de-a lungul istoriei omenirii, atinge inimile noastre: unde este Dumnezeu? Nu avem un răspuns gata pregătit, dar putem să ne încredințăm pe noi înșine lui Hristos, care a învins moartea și care este cu noi în suferința noastră.

¹⁴ Rugăciunea, contemplarea luminii lui Dumnezeu, este, de asemenea ascultare. Prin Scriptură, înțelegem că Dumnezeu este cel care ne vorbește și care, uneori, ne pune întrebări. Iar alții, Hristos este pentru noi săracul care așteaptă să fie iubit și care ne spune, „Eu stau la ușă și bat” (Apocalipsa 3, 20).

¹⁵ Vezi Ioan 20, 11-18.

¹⁶ „Hristos al comuniunii” este o expresie a fratelui Roger. În mod similar, un teolog berlinez, Dietrich Bonhoeffer, când era foarte tânăr, 21 de ani, a inventat expresia „Hristos ca și comunitate”. El a scris că „prin Hristos, întreaga omenire intră cu adevărat în comuniune cu Dumnezeu” (Bonhoeffer, *Sanctorum communio*).

¹⁷ Pretutindeni în Biserică, slujirea de a asculta ar putea fi practicată de către bărbați și femei care s-ar dedica ei. Sunt laici capabili să se angajeze într-o astfel de slujire, care este complementară slujirii clericilor.

¹⁸ Fratele Roger, *Pacea inimii în toate*.

Etapele următoare ale pelerinajului de încredere pe pământ

Cu un grup de tineri din mai multe țări, fratele Alois va merge la Geneva vineri, 2 martie 2012, într-o vizită la Consiliul Mondial al Bisericilor.

A treia întâlnire internațională a tinerilor în Africa va avea loc la Kigali, Rwanda, între 14 și 18 noiembrie 2012.

A 35-a Întâlnire europeană a tinerilor va avea loc între 28 decembrie 2012 și 2 ianuarie 2013. Locul desfășurării va fi anunțat în Berlin.

Cu frați și tineri de pe diferite continente, fratele Alois va merge la Istanbul, între 3 și 6 ianuarie 2013, pentru a sărbători Boboteaza cu Patriarhul Ecumenic, Bartolomeu I, și cu creștinii din oraș.

Mesaje primite pentru întâlnirea de la Berlin: a se vedea <http://www.taize.fr>

crederea și pacea.¹⁹ O comuniune vizibilă între creștini nu este un scop în sine, ci o mărturie dată lumii: „Voi sunteți sarea pământului”.²⁰

Prin crucea și învierea Sa, Hristos a stabilit o nouă solidaritate între toți oamenii. În Hristos, fragmentarea omenirii în grupuri opuse este depășită deja; în El, toți formează o singură familie.²¹ Împăcarea cu Dumnezeu presupune împăcare între oameni.²²

Dar dacă sarea se va strica... Trebuie să recunoaștem

¹⁹ Deși această slujire înseamnă a merge împotriva curentului dezvoltat de tot ceea ce dezumanizează societatea, ea se manifestă în special și întotdeauna într-un dialog respectuos și constructiv cu diferite culturi ale lumii și ale fiecărei perioade istorice. „Aluatul nu-și arată puterea decât atunci când este adus aproape de frământătură, și, de fapt, nu doar aproape, ci atunci când este amestecat cu frământătura până când devine una cu ea” (Sfântul Ioan Gură de Aur, Omilia 46 la Matei).

²⁰ Matei 5, 13.

²¹ Hristos a spus: „Iar Eu, când Mă voi înălța de pe pământ, îi voi trage pe toți la Mine”. (Ioan 12:32). Iar apostolul Pavel: „Nu mai este iudeu, nici grec; nu mai este nici rob, nici liber; nu mai este parte bărbătească și parte femeiască, pentru că voi toți una sunteți în Hristos Iisus”. (Galateni 3:28).

²² Vezi Efeseni 2, 14-18. Hristos a distrus zidul de separare între poporul lui Dumnezeu și ceilalți; toți au acces la Dumnezeu. Solidaritatea nu se poate limita la familie sau la națiune, ci trece dincolo de interesele particulare.

faptul că noi, creștinii, adesea denaturăm acest mesaj a lui Hristos. În special, cum putem răspândi pace dacă rămânem despărțiți?

Suntem la un punct în istorie în care avem nevoie să revitalizăm acest mesaj de iubire și de pace. Vom face oare tot ce putem, astfel încât, fără niciun echivoc, acest mesaj să poată străluci în simplitatea lui inițială?

Putem oare, fără să impunem nimic, să fim alături de cei care nu ne împărtășesc credința, dar care caută adevărul cu toată inima lor?²³

În încercarea noastră de a crea noi forme de solidaritate și de a deschide căi de încredere, există, și vor exista mereu, încercări. Uneori, ele pot părea să ne copleșească. Deci, ce să facem în acele momente? Nu cumva cel mai potrivit răspuns în fața acestor încercări, atât personale, cât și în fața celor cu care se confruntă ceilalți, este de a iubi și mai mult?

f. Albis

²³ De exemplu, prin a medita împreună la întrebări cum ar fi: Care este sensul vieții mele? Ce anume dă direcție vieții mele? Ce obiectiv unifică existența mea?

În 2015: Împreună pentru o nouă solidaritate

În următorii trei ani și jumătate,
„pelerinajul de încredere pe pământ”
va căuta modalități de a pune în
practică apelurile către o nouă
solidaritate din această scrisoare.

O nouă solidaritate care îi poate
aduce împreună pe toți cei care
sunt pelerini ai păcii, pelerini ai
adevărului, fie ei credincioși sau nu.

Trei ani și jumătate pentru a permite
tinerilor de pe toate continentele
să-și mobilizeze energiile, pentru a-și
pune împreună aspirațiile, intuițiile
și experiențele.

2012: Deschiderea unor căi de
încredere între oameni.

2013: Aducerea la lumina a izvoarelor
încrederii în Dumnezeu.

2014: Căutarea comuniunii vizibile
între toți cei care-L iubesc pe Hristos.

2015: A deveni „sarea pământului”.

Și, pentru a unifica această căutare și
pentru a dobândi un nou elan,

în luna august 2015:

La Taizé, adunare pentru o nouă solidaritate

A 75-a aniversare a Comunității din
Taizé

A 100-a aniversare a nașterii fratelui
Roger

Pentru ca un număr cât mai mare de
tineri să poată fi ascultați, această
adunare va fi pregătită prin întâlniri
pe fiecare continent.